

jeg her har citeret, med hvad der blev udtalt i Trontalen, saa kan jeg ikke faa det til at harmonere. I Trontalen blev der af Statsministeren udtalt overfor hele den samlede Rigsdag ved Rigsdagens Aabning i Oktober Maaned 1925: Vi vil vise Opmærksomhed og Hensyntagen overfor den Udvikling i Afrustningsspørgsmaalet, som maatte blive Resultatet af de bebudede Forhandlinger indenfor Folkenes Forbund. Opmærksomhed og Hensyntagen! Efter det, der nu foregaar, og efter de Udtalelser i Betænkningen, jeg her har citeret, burde der være sket en Ændring i disse Sætninger i Trontalen. Jeg har hørt noget om, at denne Trontale blev forelagt de Radikale til Gennemsyn, og at der skete visse Ændringer. Der havde i Virkeligheden efter den Stilling, der nu indtages fra radikal-socialdemokratisk Side, i høj Grad været Grund til at foretage Ændringer i disse Ord om Opmærksomhed og Hensyntagen. Jeg synes, at man snarere, hvis man vilde have beholdt noget lignende Ord som dem, der staar i Trontalen, burde have sagt, at man var uopmærksom, og at man vilde aldeles ikke tage Hensyn til, hvad der kom frem i Afrustningsspørgsmaalet. Jeg kan for mit Vedkommende ikke faa det til at harmonere, og jeg tror, der er Grund til at give en nærmere Forklaring paa, hvad man egentlig fra Regeringens Side har ment med disse Ord i Trontalen.

Venstre indstiller Lovforslaget til Forkastelse, og vi henviser, som jeg allerede har udtalt, til den Motivering, som jeg havde Lejlighed til at give ved første Behandling, og til de to Betænkninger, den fra April 1925 og den, der nu er kommet fra os. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, at Danmark først af alle Magter har foretaget en meget betydelig Nedrustning, og siden da er der ikke sket saadanne Ændringer i den udenrigspolitiske Situation, at betydelige Forandringer i det nuværende Forsvarssystem kan begrundes. Vi vilde, hvis vi gennemførte dette Lovforslag, vise Pligter fra os, hvad før eller senere vilde medføre Tab af Rettigheder. Sikkert er det ogsaa, at i urolige Tider udleverer vi ved denne Ordning vort Land til den første den dristigste Æventyrer. Det, der skal samles af Materiel og Personel for at tilintetgøre dette Vagtkorps, er ikke overvældende, og vi har Beviser nok paa, hvorledes det kan gaa et Land, der er fuldstændig afvæbnet eller i hvert Fald derhen imod. Det har vi set, og det har jeg tidligere gjort opmærksom paa. Jeg har talt om Finland under Revo-

lutionen i 1917, og jeg har netop udtalt om det finske Folk, at det, det havde gennemgaaet, antagelig har medført, at det har et ganske modsat Syn paa Landets Forsvar end det, der her kommer frem fra radikal-socialdemokratisk Side. Der er ikke noget Sted, hvor man er inde paa et saadant Frivilligheds-System som netop i Finland. Det sidste, jeg har hørt i saa Henseende, er, at ikke mindre end 100 000 unge finske Mænd frivilligt er gaaet ind i de Skytteforeninger, der findes deroppe.

Jeg mener, at vi ved at gennemføre et Lovforslag som dette, viser, at vi gaar med Bind for Øjnene og ikke vil se paa Verden, som den er. Der er i denne Tid en meget kratig Bevægelse i de forskellige Lande for at vække Afsky for Krigen, og det er netop det nuværende Slægtleds Pligt, dets store Opgave, om det er muligt Verden over at gøre det indlysende, hvor forkastelige de Principper er, der hidtil har været raadende i Landenes internationale Politik. Hvorvidt dette Arbejde i det hele taget vil lykkes, afhænger naturligvis af mange forskellige Ting, men jeg mener, at man i hvert Fald kan pege paa, at baade de kolde Skeptikere og de selvglade Sangvinikere i høj Grad gør Skade, og at vi netop ved at fylke os tæt om Fred tanken og med hinanden arbejde videre i de kommende Aar kan have en Mulighed for, naar vi, som sagt, er loyale og staar solidariske med hinanden, at komme et betydeligt Stykke fremad. Det er netop det, det kommer an paa, at der er en langsom Vækst i dette Arbejde, saaledes at man ikke skal komme til at se Tilbageslag. Men det er en given Sag, at hvad der end i det hele taget kommer ud af Forhandlingerne, ogsaa paa den Nedrustningskonference, der inden længe skal afholdes, vil det altid vedblive at være saadan, at der maa være en fælles Samfundsmagt overfor Uro-stiftere. Saaledes er det indenfor det enkelte Lands Grænser, og saaledes vil det ogsaa være ude i den store Verden. Der er ingen Regering, heller ikke en socialdemokratisk, der vil foreslaa Afskaffelsen af en Ordensmagt — det vil heller ikke den nuværende Regering — indenfor Landets Grænser, og det vil man ikke, fordi der er Samfundsfjender, som kun kan holdes i Ave ved Magt. Men med Hensyn til Uro-stiftere udefra ser vi saaledes paa det, at Landet i Virkeligheden vil komme til at ligge blot og gøres værgeløst ved denne Ordning. Naar den udenrigspolitiske Situation, hvad vi meget haaber, ændres betyde-